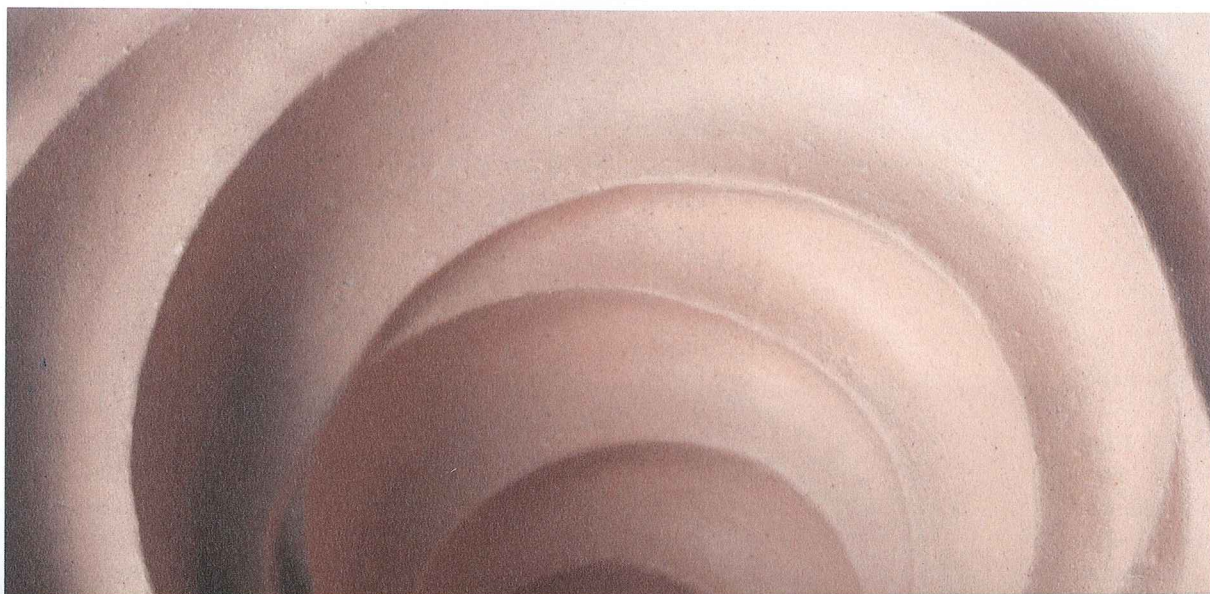

ARTUR RAMON ESPAI D'ART

La tradició des de la contemporaneïtat

ARTUR RAMON ESPAI D'ART

L'art del buit

Ceramistes contemporanis

Josep Llorens Artigas, Corrie Bain, Carme Balada, Barbaformosa, Maria Bofill,
Claudi Casanovas, Ruth Cepedano, Roger Coll, Carme Collell,
Rosa Cortiella, Mia Llauder, Dameon Lynn, Madola,
Jordi Marcet i Rosa Vila-Abadal, Nuri Negre, Caterina Roma,
Joan Serra i Penélope Vallejo.

15.09.20 - 27.11.20

Josep Llorens Artigas, Vas, gres, 14 x 13 cm.

La galeria Artur Ramon presenta, amb l'exposició *L'art del buit*, un recorregut cronològic per l'obra dels ceramistes més destacats de les últimes dècades, començant per Josep Llorens Artigas, pare de la ceràmica catalana contemporània. En aquestes obres, els artistes presenten la seva definició particular del concepte del buit, de la relació del material, l'argila, amb l'espai que conté o que l'envolta. I és que, de fet, aquest buit és un company silenciós de la ceràmica tot al llarg de la seva història, història també de la humanitat mateixa. Com escrivia Lao Tse en el seu tractat taoista al s. VI a. C.: «El bol està fet de fang buit, i gràcies a aquest no-res aconsegueix la seva funció [...] Així, allò que existeix serveix per ser posseït, i allò que no és, per aconseguir la seva funció.»

Així, doncs, abraçant aquest no-res la ceràmica va permetre, fins a l'arribada del plàstic, fa quatre dies, el desenvolupament tecnològic i social de la humanitat. La creació dels límits del buit, el recipient, va suposar una veritable revolució, ja que permetia transportar, emmagatzemar i cuinar els aliments.

Però allò que va començar en el Neolític com un salt de gegant en la qualitat de vida i les possibilitats de desenvolupament social va seguir evolucionant al llarg dels segles, refinant-se i adaptant-se al gust estètic i a les necessitats d'una societat cada vegada més sofisticada. Si bé a l'antic Egipte ja s'empraven gerros amb finalitats decoratives, va ser a l'antiga Grècia que el recipient ceràmic es va convertir en un objecte d'infinites possibilitats narratives i simbòliques: naixia la ceràmica, a cavall entre la utilitat i l'*objet d'art*, emblema del poder de les elits. Hi havia una forma normativa per a cada ús, i l'aplicació d'elements decoratius permetia desenvolupar temàtiques històriques, bèl·liques, religioses, etcètera. Així, el recipient de ceràmica esdevenia una peça artística de primer ordre.

A partir de llavors, i al llarg dels segles, la ceràmica ha estat sempre un element quotidià i utilitari; només a voltes ha rebut la consideració d'obra d'art. De fet, com més refinada era la cultura, més importància tenia l'objecte de fang cuit: invertir en ob-

jectes fràgils era també una manera de demostrar poder i riquesa.

S'ha dit que a l'Imperi Rus de Nicolau I (1796-1855) el gerro era el regal diplomàtic per excel·lència. Probablement va ser la primera vegada que a l'Occident la ceràmica s'equiparava amb les disciplines tradicionalment considerades arts majors.

En la nostra societat, cada cop més conceptual i rica en metàfores, la ceràmica ha evolucionat inevitablement seguint el mateix camí. La generació més jove d'artistes ceràmics empra l'argila com un material de possibilitats també escultòriques, més enllà de l'element purament funcional, i amb una connexió inequívoca amb la ceràmica oriental. Per la seva llarguíssima tradició de ceràmica i porcellana, la Xina i el Japó són referents ineludibles avui.

Tanmateix, la ceràmica no es desprèn del tot del llegat del gerro, de la forma de contenidor: el reinterpreta amb nous materials i opcions creatives, fent-li un lloc en la nostra societat. Recipients inusuals, formes insòlites i preciosistes juguen —ara sí, obertament— amb el buit, amb el no-res. Lluny de l'*horror vacui* d'altres temps, la nostra és una societat en què el buit, l'ombra, l'espai, han recuperat el seu sentit en l'imaginari col·lectiu, i les peces que presentem ens permeten reflexionar sobre aquest joc filosòfic.

En el recorregut de la mostra s'inclouen quatre generacions d'artistes que han explorat la ceràmica com a mitjà d'expressió principal. Si bé la seva obra no respon necessàriament al cànon estètic d'una època, sí que ens permet veure de quina manera ha anat evolucionant la ceràmica des del moment que es va desprendre del llegat exclusiu de la tradició. Artistes que van començar la recerca de nous camins d'expressió a través del fang, cap a la modernització de la ceràmica, amb noves pràctiques i una mirada contemporània, exposen la seva obra al costat de les generacions més joves, hereves d'aquest llegat, i que ahora segueixen el seu propi camí d'indagació artística: influències, inspiracions i reverberacions que ressonen en la plenitud del buit.

Caterina Roma

«The Seed Pod Collection», inspirada en la cimàtica i realitzada amb porcellana de Llemotges, representa imatges microscòpiques de llavors, microorganismes, pol·len i fractals. M'agrada definir les obres d'aquesta sèrie com «càpsules de la vida».

Corrie Bain, *Larkspur*, porcellana, 47 x 52 x 39 cm.

No modelo les peces, el meu treball consisteix en reunir les condicions perquè les formes apareguin. El meu objectiu és obtenir la màxima diversitat en el tractament del fang i la seva consolidació en peces que siguin el reflex d'un instant, en què l'anterior i el posterior es puguin intuir com a part d'un procés.

Joan Serra, *ME-PP-B1A3-17*, 2020, porcellana, 14 x 17,5 x 16 cm.

Els volums que es creen amb el torn són simètrics, manipulo posteriorment les peces per trencar la simetria. Utilitzo la porcellana per la seva suavitat i ductilitat, els colors escollits són neutres per poder revalorar les formes resultants.

Isabel Barbaformosa, *Conjunt*, porcellana, 16 x 10 cm aprox.

Elaboro la meua ceràmica mitjançant tècniques manuals, amb gres refractari i patines d'engalbes i òxids cuits a 1250°C en un forn elèctric. A partir de les seves formes orgàniques, cada peça ens evoca la natura i la seva pulsio vital conformadora de la matèria.

Núria Negre, *Bulb II*, gres, 36,5 x 38 cm.

La sèrie *Shedding Skin* representa el pas del temps, el canvi i l'evolució del nostre entorn i de nosaltres mateix@s.

Fetes amb el torn, l'aspecte final s'assoleix vestint les peces amb una pell, la porcellana. Delicada i fràgil, es trencarà durant la cocció —amb forn de gas a 1260 °C—, mostrant la peça nua.

Penélope Vallejo, *Shedding Skin* contenidor gran, 2020, porcellana, 35 x 26,5 cm.

La majoria de les meves escultures són «construïdes», no únicament es modelen, ni es tallen o esculpeixen. En les meves obres faig servir segments que he ajuntat per crear la forma final; l'ús d'un element repetit per crear quelcom únic em fascina.

Roger Coll, *ARWH2001*, 2020, gres, 35 x 35 x 25 cm.

Carme Balada, *Utsuwa (A) y (B)*, refractari, 28 x 24 cm i 27 x 25 cm.

Les peces que es presenten són una evocació de la natura, tant en la forma com en la utilització de textures. Estan realitzades amb argila refractària utilitzant la tècnica del torn, «xurros» i textures diverses.

Sento la necessitat profunda de reproduir les coses que m'envolten, reproduïts a escala diferent de la real.

Utilitzat l'argila refractària per ser la que s'adapta millor al meu sistema de treball. Pinto les peces amb òxids metàl·lics directament sobre el fang, i generalment les sotmeto a una monococció a temperatura elevada, 1280 °C. Tanmateix, les torno a coure a altres temperatures tantes vegades com crec convenient fins a donar per acabades.

Madola, *Nança*, Serie 30.000 anys d.C, 2016, gres, 44 x 35 x 50 cm.

Ruth Cepedano, *Idees*, 2016, gres, 25 a 27 cm diàmetre.

Amb aquestes peces he intentat crear una representació plàstica a partir del concepte d'idea. Amb formes circulars, semblants a l'espiral i amb un punt de suport mínim sobre la superfície, he buscat transmetre una certa sensació de moviment i lleugeresa. Segon accèssit en el 15 Premi Internacional de Ceràmica Contemporània CERCO 2017, Saragossa.

Dameon Lynn, *Soldier Vase*, 2019, gres, 65 x 25 cm.

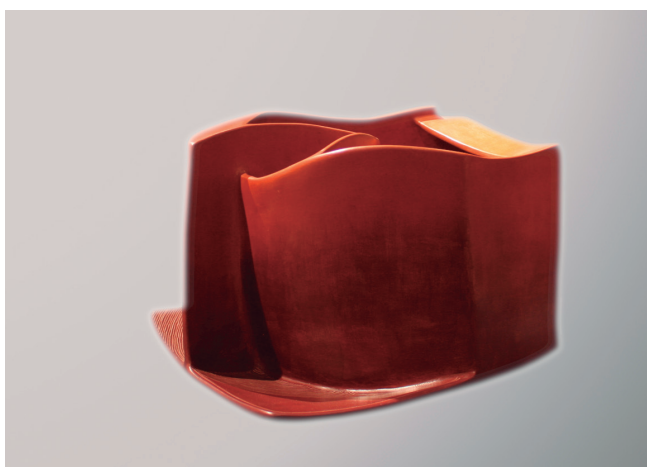
La vida de les meves peces comença al torn, afaïçonant una sèrie de senzills cilindres. Construeixo els meus recipients, que seran cuits a 1260°C, fent servir tècniques de desconstrucció. Cada peça acabada representa un moment en el temps, una dansa rítmica amb els materials.

Peces construïdes manualment mitjançant porcellana o argila amb xamota, cosides a temperatura elevada (1280°C) i cobertes amb una delicada capa d'esmalt, d'òxids o colorants. La harmonia en les formes interrelaciona el meu món interior amb l'exterior.

Maria Bofill, *Conjunt de copes*, porcellana.

Utilitzo la tècnica de l'engalba brunyida, que em permet pintar i treure llustre a les peces abans de coure-les en monococcio a 1080°C. M'interessa explorar la relació entre el volum i la superfície, entre la forma tridimensional i el color.

Carme Collell, *Rosa cúbica en vermell*, 2002, terracotta, 20 x 20 x 24 cm.

Rosa Cortiella, *Vas*, gres, 22,5 x 27 cm

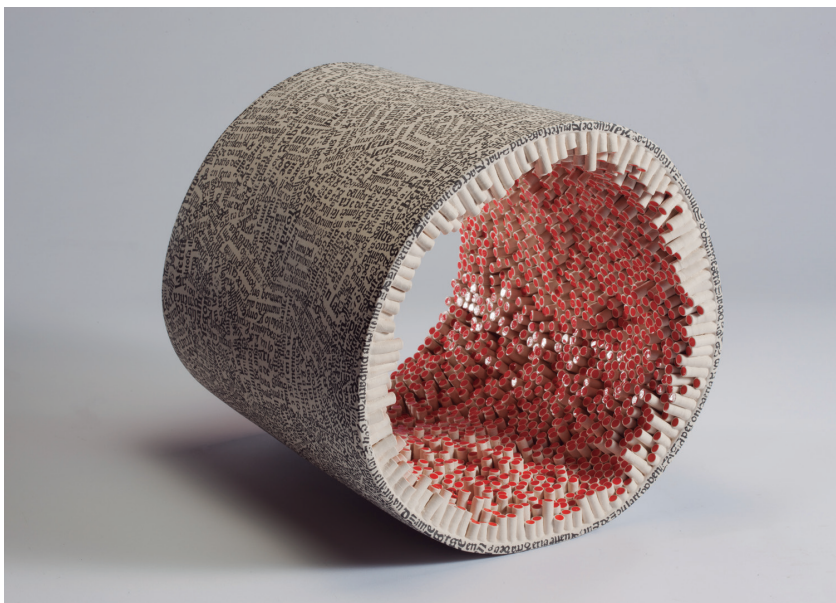
En la meua obra recent estic experimentant amb la pintura. Tracto les superfícies com a suport per al color, amb una gamma cromàtica extensa i materials poc sofisticats, com ara l'engalba, sense estridències d'esmalts ni efectes.

Peces d'argila salvatge, gres i porcellana cuites en forn de llenya durant 52 hores, sense esmaltar, que mostren només efectes de cendra i flama. Un treball fet a mitges amb els elements naturals: la terra, l'aigua, l'aire i el foc.

Caterina Roma, *Vas*, porcellana, 31,5 x 10 cm.

Tot el procés de creació i elaboració de la nostra obra és fruit del treball d'equip. Per a nosaltres és important crear formes escultòriques sòbries, acoblant petites peces repetitives i vestint la forma amb una pell dibuixada o amb una multitud de fragments. En les nostres realitzacions són significatius la forma, el dibuix i el color, que deixen espai al blanc de la porcellana o del gres.

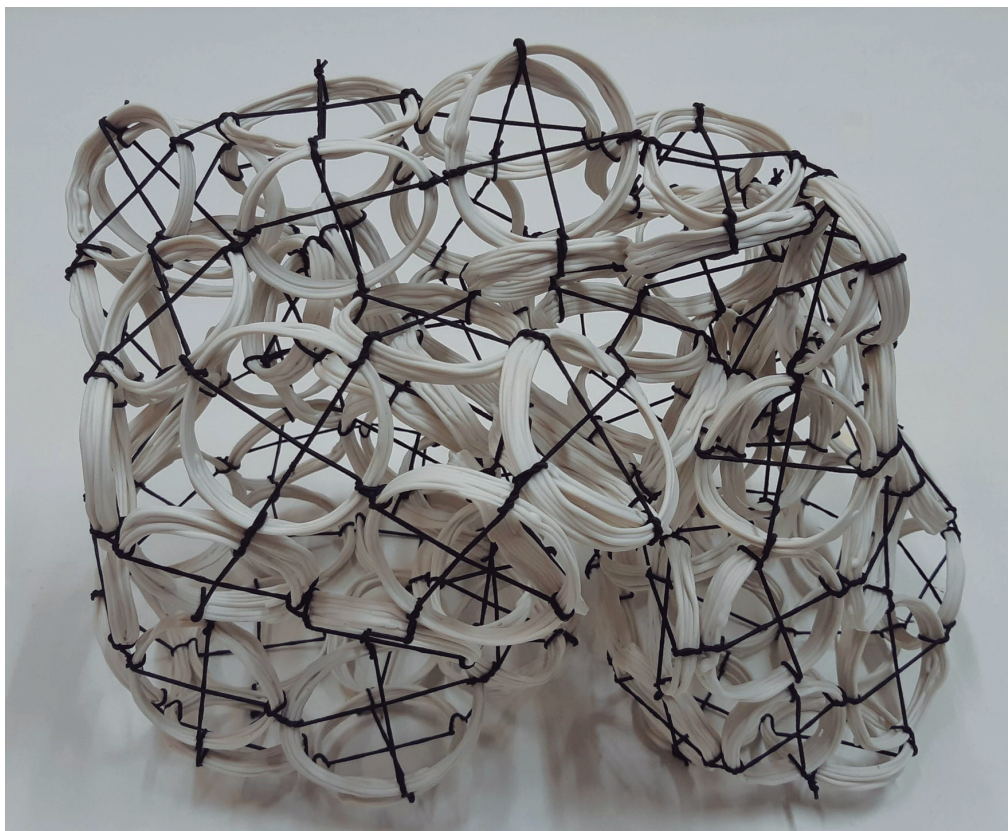
Jordi Marcet i Rosa Vila-Abadal, *Artèria il·lustrada*, 2016, porcellana, 29 x 29 x 29 cm.

La sèrie que presentem ofereix versions diferents del tema del bol, el gresol, el morter, amb evocacions geològiques/arqueològiques. Tècnica: Gres 1280°C, forn de gas. Barreja d'argila.

Claudi Casanovas, *Oracle (1)*, 2020, gres, 20 x 24 cm.

Elements d'una certa ambigüitat formal prenen sentit en la composició. Amb la incorporació de suports de materials no ceràmics (cordills, teles, filferros...) s'aconsegueix l'adaptació i acotació dels espais, un fons on subjectar o una manera de distribució fins a aconseguir un microcosmos personal.

Mia Llauder, *Arandela i goma nº3*, 2020, porcellana, 60 x 25 x 25 cm

Josep Llorens Artigas

(Barcelona 1892-1980)

És considerat com el ceramista més innovador de la seva generació. Alumne de l'Escola d'Art Galí i de l'Escola Superior dels Bells Oficis de Barcelona, també va destacar com a crític d'art a *La Veu de Catalunya*. L'any 1921 va viatjar a París, on es va establir dos anys més tard. Allí va contactar amb altres artistes espanyols, entre els quals Pablo Picasso i Joan Miró, amb qui va instaurar una relació d'amistat i col·laboració. En aquells anys va realitzar ceràmiques amb Raoul Dufy, i el 1927 va exposar a la Galeria Bernheim-Jeune de París els anomenats «jardins de saló», creats en col·laboració amb Dufy i Nicolau M. Rubió i Tudurí. Va realitzar exposicions individuals a Barcelona, Madrid, París, Brussel·les, Londres i Nova York, i va rebre diversos guardons, com ara el diploma d'honor de la Triennial de Milà (1936) i el gran premi de la III Biennial Hispanoamericana d'Art (1955).

Corrie Bain

(Caithness, Regne Unit, 1979)

Reconeguda artista ceràmica i escultora professional. Nascuda a Escòcia, va créixer a l'illa d'Eubea, a Grècia. Va estudiar ceràmica a la Facultat d'Art de la Universitat d'Edimburg i a la Universitat Alfred de Nova York. Ha viscut a Corea, la Xina, el Japó, els Estats Units i Anglaterra, i té més de 30 anys d'experiència en ceràmica. Des de fa deu anys té el seu taller a Barcelona.

Carme Balada

(Barcelona 1957)

Va estudiar ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona. Posteriorment va realitzar diversos cursos d'experimentació, entre els quals destaquen «Terra i magma», amb el ceramista Claudi Casanovas, i «Construcció de forns i coccions experimentals», a Girona, amb el ceramista indi Wali Hawes (Índia, 1952 - Japó, 2014); en aquest darrer taller s'experimentava la tècnica fotogràfica dels dicromats sobre una superfície ceràmica de bescuit.

Barbaformosa (Isabel Barba Formosa)

(Barcelona 1947)

Graduada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, ciutat on viu i va establir el seu taller. Membre de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica de Ginebra. Actualment és professora a l'Escola d'Art i Disseny Massana, a Barcelona. Inspirada per la ceràmica tradicional, crea peces que es poden utilitzar com a recipients. No obstant això, aquests objectes sovint perden la seva funcionalitat durant el procés creatiu. El material que utilitza és la porcellana.

Maria Bofill

(Barcelona 1937)

Formada a l'Escola Massana, on va ser professora des de 1965 fins a la seva jubilació, el 2002, té una llarga trajectòria com a ceramista, amb exposicions arreu del món i activitats en els principals centres internacionals de recerca sobre la ceràmica. Així, ha fet estades com a professora i investigadora convidada en diverses institucions: Hammersmith College of Art and Building (Londres), Sunderland Polytechnic of Art and Design (Sunderland, Anglaterra), Kyoto City University of Arts (Kyoto, Japó), Universidad Veracruzana (Xalapa, Mèxic), Hartwick College (Oneonta, Nova York), Triennial de la Porcellana (Nyon, Suïssa), Universitat de Haifa (Israel), European Ceramic Work Centre (EKWC, s'-Hertogenbosch, Països Baixos), Taller de Ceràmica Artística Mediterrània (Hammamet, Tunísia), Simposi Internacional de Ceràmica de Siklós (Hongria), entre d'altres. Ha estat premiada en diversos certàmens i la seva obra forma part de prestigioses col·leccions d'art.

Ruth Cepedano

(Barcelona 1972)

La seva relació amb les disciplines artístiques va començar el 1992 a partir de la imatge, mitjançant el vídeo i, especialment, la fotografia. Tanmateix, la seva activitat professional es va desenvolupar al marge de l'àmbit artístic, i fins al 2007 no va començar a descobrir la ceràmica. Tres anys després, motivada per les infinites possibilitats que ofereix aquest camp, va decidir iniciar els estudis de ceràmica artística a l'Escola Superior de Disseny i Art de la Llotja, a Barcelona, que va finalitzar el 2013. Ha guanyat diversos premis internacionals y ha participat en exposicions col·lectives dins del territori espanyol.

Claudi Casanovas

(Barcelona 1956)

Es va iniciar amb estudis de teatre a Barcelona, que va abandonar, i després va començar com a ceramista a Olot. Membre fundador de la Cooperativa Coure del 1978 al 1987. El 1985 va obtenir el Segon Premi en la 43 edició del Concurs Internacional d'Art en Ceràmica de Faenza (Itàlia). El 1986 va guanyar el Gran Premi a la Biennal de Vallauris (França), i el 1992 el Primer Premi en el III Concurs Internacional de Ceràmica de Mino (Japó). Des de 1986 viu y treballa a Riudaura, a prop d'Olot. Les seves ceràmiques-escultures ens introdueixen en un paisatge geològic. «Sembles» roques basàltiques, granítiques, simplement extreïdes de l'entorn volcànic en què treballa l'escultor. Una de les seves principals obres el *Monument als vençuts de 1939*, a Olot.

Carme Collell

(Vic 1951)

Llicenciada en Història de l'Art per la Universitat Autònoma de Barcelona. Gràcies a una beca Fulbright va realitzar un màster en Art i Educació a la Universitat de Nova York. En aquesta ciutat la ceramista uruguaiana Lidya Buzio la va iniciar en la ceràmica i la va encoratjar a continuar el seu aprenentatge al Taller Collell de Montevideo. Allà va aprendre un enfocament de la ceràmica des de la tècnica de l'engalba brunyida, que no ha abandonat des d'aleshores (el seu oncle patern Josep Collell, pintor i ceramista, va desenvolupar aquesta tècnica pròpia en ingressar l'any 1950 al Taller Torres-Garcia de Montevideo). Va ser professora a l'Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic. Membre de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica.

Roger Coll

(Badalona 1979)

Va estudiar Arquitectura Tècnica a la Universitat ETSA La Salle, Escultura a l'EASD (Escola de la Llotja), i Ceràmica a l'Escola Forma de Barcelona. El 2009 va obtenir una beca d'escultura de la Generalitat de Catalunya per treballar com a assistent de Jiri Geller a Hèlsinki. Al seu retorn va iniciar el projecte personal de ceràmica Krasznai.

Rosa Cortiella

(Barcelona 1965)

Llicenciada en Belles Arts, treballa des d'una perspectiva minimalista. La seva obra oscil·la entre les formes esfèriques realitzades amb motlle i les cúbiques. Entre els seus reptes artístics, defugint sempre el perfeccionisme tècnic, hi ha una recerca dels contrastos de llum i color. Troba solucions juxtaposant els blancs i els negres o fent servir l'electricitat per oposar-se a l'obscuritat. Tanmateix, triomfa sobretot amb la puresa del color blanc de l'argila, sobre el qual irromp incrustant en les seves peces petites varetes plàstiques, que n'enterboleixen la serenitat però els aporten un caràcter contemporani.

Mia Llauder

(Mataró 1962)

Va estudiar ceràmica a l'Escola Massana i Arts Aplicades a l'Escola de la Llotja. Membre de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica de Ginebra. Les seves escultures es configuren a partir de peces entrelaçades: segments de porcellana que es van repetint. Es tracta d'elements que s'han anat creant al llarg dels anys, incorporats a un mostrari d'unitats bàsiques que l'artista guarda en una caixa de tipògraf i va concatenant, alineant, per escriure els seus relats. Les unitats de base han anat perdent protagonisme per cedir-lo a les relacions que les vinculen. En obres anteriors, els lligams eren subsidiaris, de color blanc imperceptible, com a base o suport situats al darrere, amagats dins les porcellanes, supeditats a l'element individual. Al contrari, ara els vincles en són el motiu principal. El color vermell els aporta cos, i les línies que generen connectant els elements primaris formen un dibuix que constitueix el tema.

Dameon Lynn

(Sunderland, Regne Unit, 1972)

Va treballar amb l'argila ja a l'escola primària. Es va graduar a la Universitat de Cardiff l'any 2001. El 2002 va començar a investigar pots escultòrics i modernistes, va desenvolupar també superfícies monocromes naturals, i va experimentar formes amb ràtio i proporció. El 2012 va començar a treballar amb peces al torn, pots desconstruïts i reconstruïts, creant formes que suggereixen una funció. Des de 2015, utilitzant el forn Anagama, ha desenvolupat formes d'argila i ha experimentat els efectes de la cristallització natural de les cendres.

Madola

(Barcelona 1944)

Nom artístic de Maria Àngels Domingo Laplana. Coneguda per les seves peces de formes orgàniques, que conjuguen elements tradicionals amb l'art més contemporani i conceptual. Es va iniciar en la ceràmica l'any 1960. Va estudiar a l'Escola Massana, a l'Escola del Treball i a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona. Es va llicenciar a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, on posteriorment es va doctorar. Va treballar amb el ceramista i escultor Josep Llorens Artigas, el qual ha estat un dels seus referents, amb Gaudí, Picasso, Miró i Tàpies. Ha realitzat exposicions individuals i col·lectives arreu del món. Té peces en nombrosos museus, i també obres de gran format en espais urbans. Ha obtingut diversos guardons, entre els quals el Premi Especial de Ceràmica de Sotheby's, a Londres, i el de la Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca.

Jordi Marcet

(Barcelona 1949)

Va estudiar ceràmica a l'Escola Massana i disseny a l'Escola Eina. És president de l'Associació Ceramistes de Catalunya i membre de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica. La Generalitat de Catalunya li va atorgar el títol de Mestre artesà ceramista, en reconeixement al seu treball en aquesta especialitat. Ha exposat sobretot a Espanya, els Països Baixos i el Brasil.

Nuri Negre

(Girona, 1971)

Després d'acabar la carrera de Psicologia a la universitat, va treballar durant uns anys com a terapeuta. Va començar a estudiar ceràmica i art, pintura i dibuix com a hobby. Va participar en diverses exposicions col·lectives i va rebre el primer premi en un concurs d'art ceràmic. La maternitat la va fer adonar de quins eren els seus interessos i ambicions a la vida. Va tenir l'oportunitat de començar a treballar amb els nens, introduint-los en el món de les arts i l'artesanía, inspirant-se en la filosofia educativa de la Pedagogia Waldorf.

Caterina Roma

(Lleida 1977)

Ser una ceramista autodidacta des de ben jove li ha donat una rara llibertat per crear mitjançant la intuïció i l'observació: ha pogut explorar les possibilitats i els límits dels materials sense prejudicis, jutjant per l'experiència. Recollir la seva pròpia argila, processar roques i plantes per elaborar esmalts i coure les peces en forn de llenya és una manera d'apropar-se a la sensibilitat essencial, cap a una bellesa salvatge. Tanmateix, les seves obres estan fortament lligades a la tradició, a la ceràmica antiga: formes simples creades amb el torn de peu, vinculades a la funció i l'ús primitius de la ceràmica. Les peces es couen durant dies i nits mentre es van cobrint de cendra fosa; desenvolupen crostes gruixudes, les roques es fonen i la superfície s'esquerda. La força de la natura s'imposa a la creació humana.

Joan Serra

(Mataró 1962)

Graduat en Arts Aplicades y Oficis Artístics, especialitzat en ceràmica. Va estudiar a l'escola Pablo Gargallo de Badalona. És director i mestre de l'Escola de Ceràmica del Museu del Càntir, responsable de les activitats educatives de la Fira Internacional de Ceràmica d'Argenton i coordinador del seu comitè científic. Membre de l'Associació Ceramistes de Catalunya i de l'Acadèmia Internacional de Ceràmica de Ginebra. Reconegut com a Mestre artesà ceramista per la Generalitat de Catalunya. Forma part del Taller de Ceràmica Ixió, que crea peces d'autor amb diferents processos per obtenir objectes que combinen estètica i funcionalitat.

Penélope Vallejo

(Santa Maria de Palautordera 1978)

Nascuda al peu de Montseny, l'estreta relació amb la natura és un factor molt important de la seva tasca. Va començar a fer ceràmica amb set anys, i es va adonar que jugant amb el fang podia representar volums que evoquessin la natura, creant-ne així un llenguatge més per a ella. La seva formació universitària va passar en un primer moment per l'enginyeria tècnica en la indústria alimentària, fet que li va servir per adquirir una base de coneixements de física i química molt útils en el món de la ceràmica. Per ampliar els seus coneixements en l'àmbit artístic, va estudiar a la Facultat de Belles Arts i va fer un itinerari ceràmic pel Japó, durant el qual va visitar Arita, Tokoname, Seto, Tajimi, Nara, Kyoto, Nagoya i Shigaraki.

Rosa Vila-Abadal

(Barcelona 1950)

Va estudiar ceràmica a l'Escola Massana i disseny a l'Escola Eina. És membre de la junta directiva de l'Associació Ceramistes de Catalunya, en què ocupa la vocalia de promoció ceràmica. La Generalitat de Catalunya li va atorgar el títol de Mestra artesana ceramista, en reconeixement al seu treball en aquesta especialitat. Ha exposat principalment a Espanya, els Països Baixos, Taiwan i el Japó.

Coordinadores: Mònica Ramon i Giulia Violino

Assessors exposició: Isabel Fernández del Moral i Jordi Marcet

Disseny muntatge: Antonio Sanmartin. AZCON Arquitectures SLP

Fabricació muntatge: Antonio Sanmartin i Matias Ferrero d. KRAFTS

Publicat per Artur Ramon Art. Bailèn 19, 08010 Barcelona

Disseny gràfic: Mariona García

Traducció: Montserrat Pérez

